

PŘEDURČENÝ

ALEX VERUS I.

BENEDICT JACKA

FANTOM
2020 PRINT

Copyright © 2012 by Benedict Jacka
Cover © Zuzi Maat
Translation © Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-053-7

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

1

Ten den se toho moc nedělo, a tak jsem seděl u stolu, četl si knihu a koukal do budoucnosti.

V obchodě byli jenom dva zákazníci. Jedním byl student s ucouranými vlasy, který stál u regálu s bylinkami a prášky a neustále se nervózně ohlížel přes rameno. Už před deseti minutami se rozhodl, co si koupí, ještě pořád ale sbíral kuráž k tomu požádat mě o to. Druhým byl kluk v tričku s logem Linkin Park. V ruce držel křišťálovou kouli, nepřinese ji ale k pultu, dokud druhý mladík neodejde.

Kluk přijel na kole a za patnáct minut se objeví pochůzkář a napaří mu pokutu za to, že si připnul kolo k zábradlí. Mně pak zavolá někdo, s kým jsem si chtěl nerušeně promluvit, proto jsem odložil knihu na stůl a zadíval se na studenta. „Můžu vám nějak pomoci?“

Trhl sebou, přistoupil blíž, ohlédl se po klukovi a ztišil hlas. „Hm, ahoj. Máte...?“

„Ne. Knihy zaklínadel nevedu.“

„Dokonce ani...?“

„Ne.“

„Mohl byste se, no, podívat?“

„Čáry, o které vám jde, nikomu neublíží. Prostě je vyzkoušejte, pak si běžte s tím děvčetem promluvit a uvidíte, co se stane.“

Student na mě zíral. „To všechno jste poznal jenom z tohohle?“

Vlastně jsem se na bylinky v jeho ruce ani nepodíval, bylo to ale stejně dobré vysvětlení jako kterékoli jiné. „Chcete na to tašku?“

Verbenu, myrhu a kadidlo strčil do tašky, kterou jsem mu dal, zaplatil a po celou dobu na mě v úžasu civěl. Potom odešel. Sotva za ním zapadly dveře, přistoupil k pultu kluk, zeptal se mě na cenu druhé největší křišťálové koule a snažil se přitom působit věčně. Neobtěžoval jsem se podívat, co s ní plánuje provádět – prakticky jediný způsob, jak by si mohl křišťálovou koulí ublížit, byl, že by se s ní mázl přes hlavu, což je víc, než můžu říct o některých jiných věcech, které tu prodávám. Jakmile kluk s papírovou taškou v ruce odešel, vstal jsem, přistoupil ke dveřím a obrátil cedulku na nich z OTEVŘENO na ZAVŘENO. Oknem jsem sledoval, jak kluk odemkl kolo a odjel. Asi o třicet vteřin později prošel kolem pochůzkář.

Svůj obchod mám v severní části centra Londýna, ve čtvrti zvané Camden Town. Je v ní jedno místo, kde se kanál, tři mosty a dvoje koleje uzlují dohromady v městské verzi ambulanční spojky a moje ulice se nachází přímo uprostřed. Mosty a kanál celou oblast jistým způsobem uzavírají a vytváří z ní tak trochu oázu uprostřed města. Až na rachot vlaků tu vládne překvapivý klid. Občas si rád zaskočím na střechu a hledím přes kanál a prazvláště tvarované střechy okolo. Někdy zvečera nebo zrána, když se provoz zklidní a světlo je slabé, máte dojem, že máte před sebou bránu do jiného světa.

Vývěsní štít nad mými dveřmi hlásá „Arkánium“. Na menší ceduli pod ním stojí některé věci, které prodávám: náčiní, činidla, ohniska a podobné věci. Mysleli byste

si, že by bylo snazší prostě napsat „Obchod s magií“, už jsem ale měl až po krk nekonečného proudu lidí, kteří se ptali po kouzelnických kruzích nebo cinknutých kartách. Nakonec jsem uzavřel dohodu s obchodem s kouzelnickými potřebami asi o tři čtvrtě kilometru dál. Na pultu mám krabici s jejich vizitkami a dávám je každému, kdo přijde hledat nejnovější knihu Davida Blaina. Děcka od sud vypadnou natěšená a já mám klid a pokoj.

Jmenuju se Alex Verus. Není to jméno, se kterým jsem se narodil, ale to je jiný příběh. Jsem mág; věstec. Někteří lidé říkají mágům, jako jsem já, orákula, jasnovidci nebo, pokud chtějí být fakt ukecaní, pravděpodobnostní mágové, což je taky v pohodě. Jen ať mi neříkají „prorok“. Nejsem jediný mág v zemi, pokud ale vím, žádný jiný si neotevřel obchod.

Mágové jako já nejsou běžní, na druhou stranu ale nejsme zas tak vzácní, jak byste si mysleli. Vypadáme stejně jako ostatní, a kdybyste některého z nás potkali na ulici, pravděpodobně byste to ani nepoznali. Jen kdybyste byli opravdu vnímaví, povšimli byste si, že je na nás něco jiného, divného, ale než byste se za námi otočili, byli bychom pryč. Jde o úplně jiný svět, ukrytý v tom vašem, a většina jeho obyvatel nemá ráda návštěvy.

Ti z nás, kdo návštěvy rád *mají*, to musí inzerovat, a je celkem problém najít způsob, jak to udělat, aniž byste vypadali jako blázni. Většinou spoléháme na doporučení, mladší mágové ale používají i internet. Slyšel jsem o jednom chlapíkovi v Chicagu, který si podal inzerát ve Zlatých stránkách s titulkem „Čaroděj“, to je ale pravděpodobně jenom legenda. Já mám obchod. V dnešní době jsou vyznavači Wiccy, pohanských náboženství a New Age natolik běžní, že lidé existenci magického obchodu

akceptují, nebo aspoň chápou, že ti podivíni musí někde nakupovat. Samozřejmě jsou přesvědčeni o tom, že všechno je to podvod a zboží v mém obchodě není o nic magičtější než pár starých ponožek. Z velké části mají pravdu. Jenže nemagické věci jsou dobrou kamufláží pro ty, které magické jsou, jako je třeba ta věc, kterou si držím nahoře v malém modrém válci a která vám může splnit jakýchkoli pět přání. Kdyby se *tohle* někdy dostalo ven, měl bych mnohem větší problémy než občas nějakého vtipálka.

Budoucnosti se narovnaly. Asi za třicet vteřin zazvoní telefon. Pohodlně jsem se usadil, a když se telefon ozval, nechal jsem ho dvakrát zazvonit, než jsem ho zvedl. „Ahoj.“

„Ahoj, Alexi,“ řekl mi do ucha Lunin hlas. „Máš práci?“

„Ani trochu. Jak se vede?“

„Můžu tě požádat o laskavost? Pátrala jsem na jednom místě v Claphamu a něco jsem našla. Mohla bych ti to přinést?“

„Hned teď?“

„Není to problém, že ne?“

„Vlastně ne. Ale spěchá to?“

„Ne. No...“ Luna zaváhala. „Ta věc mě trochu zner-vózňuje. Cítila bych se líp, kdybys ji měl u sebe ty.“

Vůbec jsem o tom nemusel přemýšlet. Jak jsem řekl, ten den se toho moc nedělo. „Pamatuješ si cestu do parku?“

„Do toho u tvého obchodu?“

„Sejdeme se tam. Kde jsi?“

„Pořád v Claphamu. Právě se chystám nasednout na kolo.“

„Takže za hodinu a půl. Když si pospíšíš, můžeš tu být ještě před západem slunce.“

„Myslím, že si *pospíším*. Nevím to jistě, ale...“ Luna zmlkla, a když opět promluvila, zněl její hlas pevně. „Dobrá. Uvidíme se.“

Zavěsila. Držel jsem mobil v ruce a hleděl na displej. Luna pro mě na půl úvazku hledá věci, které bych mohl prodat, nemyslím si ale, že by to dělala kvůli penězům. Každopádně jsem si nepamatoval, že by kdy byla kvůli něčemu podobně nervózní. Začal jsem být zvědavý na to, co mi přinese.

Magický talent si můžete představit jako pyramidu. Nejnižší a nejobsáhlejší úroveň představují normálové. Kdyby magie byla barvami, tito lidé by se narodili barvoslepí: o magii nic nevědí a ani vědět nechťejí, mockrát děkuju. Už tak se musí vypořádat se spoustou věcí, a když už *vidí* něco, co by mohlo otřást jejich pohledem na svět, rychle sami sebe přesvědčí, že vlastně nic neviděli. Představují asi devadesát procent dospělého civilizovaného světa.

Další úroveň pyramidy tvoří sensitivové. Ti barvoslepí nejsou. Sensitivové jsou nadaní (nebo prokletí, jak se na to díváte) širším zrakovým spektrem než normálové. Cítí přítomnost magie, vzdálenou moc ve slunci, v zemi a ve hvězdách, teplo a stabilitu starého rodinného krbu, pozůstatky smrti a hrůzy na temném rituálním místě. Většině chybí správná slova, kterými by své pocity popsali, sensitivové se ale navzájem poznají jistou empatií, což vytváří mocné pouto. Cítili jste někdy s někým zvláštní souznění, jako byste spolu něco sdíleli, třebaže jste nevěděli co? Je to něco takového.

Nad sensitivity stojí v magické hierarchii adepti. Tihle lidé tvoří jen asi jedno procento, na rozdíl od sensitivů ale dokážou jemným způsobem usměrňovat magii. Často

se jedná o tak delikátní způsob, že si to ani neuvědomují; mohou mít „štěstí“ v kartách nebo být velmi dobří v „há-dání“ toho, na co někdo jiný myslí, jedná se ale o tak nepatrnou věc, že si jednoduše myslí, že se narodili pod šťastnou hvězdou nebo jsou prostě bystří. Někdy jim ale dojde, co dělají, začnou své schopnosti rozvíjet a někteří z nich pak dosáhnou celkem působivé úrovně dovedností ve svém zvoleném oboru.

A pak jsou tu mágové.

Luna stojí na pomezí sensitivů a adeptů. I pro mě je těžké určit, co vlastně je, má totiž jisté... jedinečné vlastnosti, kvůli nimž je těžké ji zařadit, nemluvě o tom, že ji dělají nebezpečnou. Zároveň ale patří k mým přátelům, kterých nemám zrovna moc, a já se těšil na to, až ji zase uvidím. Tón jejího hlasu ve mně vyvolal jisté obavy, proto jsem nakoukl do budoucnosti a ulevilo se mi, když jsem zjistil, že přesně za hodinu a půl skutečně dorazí.

Zároveň jsem ale uviděl něco, co mě podráždilo: za pár minut vejde dovnitř někdo jiný, a to navzdory skutečnosti, že na dveřích visí cedule ZAVŘENO. Camden navštěvuje spousta turistů a mezi těmi se vždycky najde někdo, kdo je přesvědčen o tom, že na něj se otvírací doba nevztahuje. Nechtělo se mi vstát, jít až ke dveřím a zamknout je, proto jsem tam jen seděl a nevrle sledoval ulici, dokud se u dveří neobjevila postava a neotevřela je. Byl to muž v nažehleném obleku, košili a kravatě. Zvoneček nad dveřmi melodicky zacinkal, když vešel a zvedl obočí. „Ahoj, Alexi.“

Sotva promluvil, poznal jsem ho. V návalu adrenalinu jsem rozprostřel své smysly po obchodě i po ulici venku. O kousek jsem přesunul pravou ruku a položil ji na polici pod stolem. Nevycítil jsem žádný útok, ale to nemuselo nic znamenat.

Lyle tam jen stál a hleděl na mě. „No?“ řekl. „Nepozveš mě dál?“

Od mého posledního setkání s Lylem uplynuly víc než čtyři roky, pořád ale vypadal přesně tak, jak jsem si ho pamatoval. Byl přibližně stejně starý jako já, štíhlý a jeho černé vlasy a lehce olivově snědý odstín pleti naznačovaly, že má někde v rodokmenu předka ze Středomoří. Jeho šaty byly drahé a on je nosil s věcnou elegancí, o které jsem věděl, že jí nikdy nedosáhnou. Lyle vždycky uměl vypadat dobře.

„Kdo ještě je tady?“ zeptal jsem.

Lyle si povzdychl. „Nikdo. Proboha, Alexi, opravdu ses stal tak paranoidním?“

Zkontroloval jsem situaci a pak ještě jednou a ověřil si, že říká pravdu. Pokud jsem mohl říct, byl Lyle jediným dalším mágem v okolí. Navíc, když se můj srdeční tep začal zklidňovat, uvědomil jsem si, že kdyby se Rada rozhodla pro útok, byl by Lyle tím posledním, koho by poslali. Najednou jsem se *opravdu* cítil paranoidní.

To samozřejmě neznamenal, že mám radost z toho, že ho vidím, nebo něco takového. Lyle vykročil vpřed a já ostře poručil: „Stůj.“

Lyle zůstal stát a tázavě na mě pohlédl. „Ano?“ řekl, když jsem nereagoval. Stál uprostřed mého obchodu, mezi činidly a policemi plnými svíček a zvonků. „Budeme tu stát a zírat jeden na druhého?“

„Co kdybys mi řekl, proč jsi tady?“

„Doufal jsem, že si promluvíme na příjemnějším místě.“ Lyle naklonil hlavu. „Co třeba nahoře?“

„Ne.“

„Chystal ses jít se najíst?“

Odstrčil jsem židli vzad a vstal. „Pojďme se projít.“

Venku se mi hned dýchalo snadněji. U jedné stěny mého obchodu se v prostoru odděleném provazem dají najít opravdové magické předměty: ohniska, zbytkové a jedno-rázové čáry. Z místa, kde zůstal stát, je Lyle nemohl vidět, stačilo ale, aby udělal ještě několik kroků, a nemohly by mu uniknout. Žádná z těch věcí nebyla natolik mocná, aby upoutala jeho pozornost, netrvalo by však dlouho a došlo by mu, že když mám tolik magických drobností, musím mít i něco velkého. A já bych upřednostnil, kdyby se tato konkrétní informace nedonesla Radě.

Bylo pozdní jaro a počasí v Londýně bylo natolik mírné, že chůze byla potěšením a ne dřinou. V Camdenu vládl vždycky ruch, a to i když bylo tržiště zavřené, zdejší budovy a mosty ale tlumily nahodilé zvuky. Vzal jsem Lylea na promenádu u kanálu, kde jsem se zastavil a opřel se o zábradlí. Za chůze jsem pečlivě studoval okolí, a to jak v přítomnosti, tak v budoucnosti, nic jsem však nena-cházel. Pokud jsem viděl, dorazil Lyle sám.

Znám Lylea už víc než deset let. Když jsme se seznámili, byl neohrabaný a dychtivý učeďník chvátající ve stopách svého mistra, který zasedal v Radě. Už tehdy nebylo pochyb o tom, že se sám pokusí získat místo v Radě, byli jsme ale přátelé, i když nijak blízcí. Aspoň v tu dobu. Potom jsem se však rozkmoťil s Richardem Drakhem.

Na to, co se stalo v roce, který následoval, popravdě nerad vzpomínám. Některé věci jsou tak strašlivé, že se přes ně nikdy doopravdy nepřenesete; obrátí vaši paměť ve vypálenou pustinu a vy se jen můžete pokusit jít dál. Lyle sice nebyl přímo odpovědný za věci, které se mně a ostatním v Richardově sídle staly, měl ale o tom, co se děje, docela dobrou představu, stejně jako zbytek Rady. Nebo by ji aspoň *měli*, kdyby si dovolili o tom přemýš-

let. Místo toho se tomu tématu vyhýbali a jen čekali, až zmizím a všechno jim tak usnadním.

Lyle už není můj přítel.

Ted' stál vedle mě, a než se opřel o zábradlí, ometl ho, aby si neušpinil sako. Promenáda vedla podél kanálu, stáčela se spolu s ním a mizela z dohledu. Voda byla tmavá a hnaly se po ní zpěněné vlny. Bylo zataženo a slunce jen matně pronikalo šedými mraky.

„No,“ řekl Lyle nakonec, „pokud tě nezajímají zdvořilosti, tak co kdybychom přešli rovnou k věci?“

„Myslím, že se nemáme o čem bavit, nemyslíš?“

„Rada by si ráda najala tvé služby.“

Zamrkal jsem. „Jsi tu oficiálně?“

„Ne tak docela. Došlo k jistému... sporu o to co dál. Rada se nedokázala úplně shodnout...“

„Rada se nedokáže shodnout na tom, kdy bude večere.“

„... na nejlepším postupu,“ dokončil Lyle hladce. „Proto rozhodla, že konzultuje věštce.“

„*Nějakého* věštce?“ zeptal jsem se podezřívavě. Rada a já nemáme zrovna nejlepší vztahy. „Nebo konkrétně mě?“

„Jak víš, Rada jen málokdy žádá...“

„Co Alaundo? Myslel jsem, že když potřebujete věštce, obrácíte se na něj.“

„Obávám se, že o tom, co se projednává na uzavřených zasedáních Rady, nemůžu mluvit.“

„Jakmile začneš lidem klepat na dveře, už se nejedná o uzavřené zasedání, ne? No tak, Lyle. Rozhodně se k ničemu nezavážu, dokud nebudu vědět, proč přesně jsi tady.“

Lyle podrážděně vydechl. „Mistr Alaundo se právě teď účastní rozsáhlého výzkumu.“

„Takže vás odmítl. A co Helikaon?“

„Má jinou práci.“

„A ten chlapík z Nizozemska? Jake Holand'an, nebo jak se jmenoval. Vím docela jistě, že pro vás věstil, když...“

„Alexi,“ přerušil mě Lyle. „Nemusíš vyjmenovávat všechny věstce na Britských ostrovech. Znáám jejich seznam stejně dobře jako ty.“

Zazubil jsem se. „Jsem jediný, koho se vám podařilo najít, že jo? Proto jsi přišel.“ Přimhouřil jsem oči. „A Rada o tom neví. Nikdy by nepřistoupila na to, abys mi svěřil oficiální úkol.“

„Nemám rád výhrůžky,“ řekl Lyle prkenně. „A ocenil bych, kdybys na tyto věci nepoužíval své schopnosti.“

„Myslíš, že jsem potřeboval magii na to, aby mi to došlo?“ Uspokojovalo mě Lylea zlobit, věděl jsem ale, že je riskantní tlačit na něj příliš. „Fajn. Tak co Rada potřebuje tak nutně, že jsi byl ochotný riskovat a jít za mnou?“

Lyle si dal načas a upravil si kravatu. „Předpokládám, že víš o Arrancarském nařízení?“

Upřel jsem na něj prázdný pohled.

„Všichni o něm vědí už celé měsíce.“

„Kdo všichni?“

Lyle znovu podrážděně vydechl. „Od Arrancarské konkláve mají mágové povinnost hlásit všechny významné archeologické objevy tajemného původu Radě. Nedávno byl nahlášen nový objev...“

„Nahlášen?“

„... a podroben předběžnému ohledání. Výzkumný tým dospěl k docela jistému závěru, že jde o relikvii Předchůdců.“

Po tomhle jsem vzhlédl. „Funkční?“

„Ano.“

„Jaký druh?“

„To nedokázali určit.“

„Je uzamčená? Překvapuje mě, že ji prostě nevypáčili.“

Lyle zaváhal.

„Ach,“ řekl jsem, když mi to došlo. „*Zkusili* ji vypáčit. Co se stalo?“

„Obávám se, že to je tajné.“

„Měla magickou ochranu? Strážce?“

„Každopádně dáváme dohromady nový výzkumný tým. Bylo... rozhodnuto, že je nezbytné, aby měl přístup ke schopnostem věštce.“

„A ty mě v tom týmu chceš?“

„Ne tak docela.“ Lyle se odmlčel. „Budeš pracovat nezávisle a hlásit se jenom mně. Já předám tvá doporučení vyšetřovatelům.“

Zamračil jsem se. „Cože?“

Lyle si odkašlal. „Bohužel není možné, aby ses k týmu připojil přímo. Rada ti nemůže umožnit přístup. Pokud ale přijmeš, pak slibuju, že ti povím všechno, co potřebuješ vědět.“

Odvrátil jsem se od Lylea a zadíval se přes kanál. Od cihlových zdí kus dál po proudu se odrazilo burácení motoru, následně se objevila bárka a supěla si to blíž. Byla natřená na žluto a červeno. Muž u kormidla na nás cestou kolem ani nepohlédl. Zatímco bárka plula okolo, Lyle mlčel. Když zmizela za ohbím kanálu, přihnul se za ní vánek a pocuchal mi vlasy.

Ještě pořád jsem neodpověděl. Lyle si odkašlal. Nad hlavami nám proletěli dva raci. Mířili si to za bárkou a hlasitě, nemelodicky křičeli: *arrrh, arrrh*.

„Alexi?“ zeptal se Lyle.

„Promiň,“ řekl jsem. „Nemám zájem.“

„Jestli je to otázka peněz...“

„Ne, prostě se mi to nelíbí.“

„Proč?“

„Protože to smrdí.“

„Podívej, musíš být realistický. Není možné, aby Rada dala prověrku...“

„Pokud mi Rada odmítá dát prověrku, neměl bys tu vůbec být.“ Otočil jsem se a pohlédl na něj. „Jak si to představuješ? Že budou potřebovat informace tak moc, že je nebude zajímat, odkud pochází? Dřív nebo později by určitě začali klást otázky a ty bys mě pak hodil přes palubu, aby sis zachránil zadek. Nemám zájem být tvůj obětní beránek.“

Lyle vydechl. „Proč se chováš tak iracionálně? Dávám ti šanci znovu si získat přízeň Rady.“ Zatěkal pohledem po betonu a šedém nebi. „Když zvážím alternativu...“

„No, když už o tom mluvíš, pravda je, že nijak zvlášť netoužím znovu si získat přízeň Rady.“

„To je směšné. Rada zastupuje všechny mágy v zemi.“

„Jo, všechny mágy. To je ten problém.“

„Jde o tu věc s Drakhem, že jo?“ řekl Lyle a protočil očima. „Ježiši, Alexi, to bylo před deseti lety. Už se přes to přenes.“

„Nezáleží na tom, kdy se to stalo,“ opáčil jsem napjatě. „Rada se nijak nezlepšila. Právě naopak.“

„Máme za sebou deset let míru. To je tvá představa ‚zhoršení‘?“

„Mír vládne jenom proto, že ty a Rada dovolujete temným mágům, aby si dělali, co se jim zlíbí.“ Zamračil jsem se na Lylea. „Víte, co provádí lidem ve své moci. Proč se nezeptáte *jich*, jak dobrou dohodu jste uzavřeli?“

„Nevyvoláme novou válku, Alexi. Rada nezmizí a ani

mágové, kteří v ní zasedají, světlí nebo temní. Budeš to prostě muset akceptovat.“

Zhluboka jsem se nadechl, zadíval se přes kanál a poslouchal vzdálený křik racků. Když jsem znovu promluvil, zněl můj hlas pevně. „Odpověď zní ne. Najdi si někoho jiného.“

Lyle vydal znechucený zvuk. „Měl jsem to vědět.“ Odstoupil a zadíval se na mě. „Žiješ v minulosti. Měl bys dospět.“

Sledoval jsem, jak Lyle odchází. Neohlédl se. Když zmizel za rohem, obrátil jsem se zpátky ke kanálu.

Co existuje magie, existují dvě cesty: světlí mágové a ti temní. Někdy mezi nimi panuje nejistý mír; jindy vedou války. Té poslední a největší se říkalo Válka runové brány a došlo k ní čtyřicet let před mým narozením. Jedna frakce temných mágů se tehdy postavila skoro všem světlým mágům a cenou pro vítěze byla totální nadvláda nad Zemí. Strana světla vyhrála – víceméně. Zastavila temné mágy a zabila jejich vůdce, než ale bylo po všem, padla i většina světlých bojových mágů. Přeživší světlí už nechtěli dál bojovat, čímž umožnili přeživším temným vzpamatovat se. Uplynuly roky. Staré válečníky nahradila nová generace přesvědčená o tom, že mír je přirozeným řádem věcí.

Když jsem na scénu dorazil já, řídila se Rada zásadou „žij a nech žít“. Temní mágové byli tolerováni, dokud ne napadali světlé mágy, a naopak. Existoval seznam pravidel s názvem Svornost, který určoval, jak se k sobě mágové mohou a nemohou chovat. Svornost nedělala rozdíly mezi světlem a tmou a začínalo se šířit přesvědčení, že podobné dělení je zastaralé. V tu dobu mi to dávalo smysl. Můj vlastní mistr, Richard Drakh, byl temný mág a já ne-

viděl důvod, proč by spolu světlí a temní mágové nemohli vycházet.

Názor jsem změnil poté, co mezi mnou a Richardem došlo k rozkolu, to už ale bylo příliš pozdě. Tehdy jsem zjistil, že i když Svornost reguluje to, jak se mágové smějí chovat k sobě navzájem, neobsahuje žádná pravidla, která by určovala, jak se mají chovat ke svým *učedníkům*. Po svém útěku jsem zašel za Lylem a Radou. Nechtěli nic vědět. Zůstal jsem sám s rozzlobeným temným mágem v patách.

I teď, když zavřu oči, si pořád pamatuju tu dobu, ten strašlivý, paralyzující strach. Nedá se to pochopit, pokud jste si to sami neprožili – tu hrůzu z toho, že po vás jde něco krutějšího a silnějšího, než jste vy. Byl jsem tehdy sotva dospělý, sotva jsem se dokázal postarat sám o sebe, natož abych se postavil někomu, jako je Richard. Když se ohlédnu zpátky, jasně vidím, že Rada jen čekala na to, až se mě Richard zbaví a celou tu trapnou záležitost smete ze stolu. Já místo toho přežil.

Ted' už chápete, proč mě Rada nesnáší. A proč nijak netoužím získat si zpátky její přízeň.

Věděl jsem, že Lyle odešel a nevrátí se, zůstal jsem tam ale stát dalších dvacet minut. Sledoval jsem odrazy v tmavé vodě a čekal, až se ošklivé vzpomínky usadí. Když jsem se opět uklidnil, vytěsnil jsem Lylea a všechno, co představoval, z mysli a šel jsem domů. Na další práci jsem se ten den už necítil, proto jsem zamkl obchod a vydal se do parku.

Londýn je starý. Cítí to dokonce i turisté – tíhu tisíců let historie. Pro sensitiva je ten pocit ještě silnější, připomíná fyzickou přítomnost zapuštěnou do země a kamene.

Během staletí se vytvořily kapsy, malé enklávy v džungli budov, a právě na jedno takové místo jsem mířil.

Park, který leží asi deset minut chůze od mého obchodu, je schovaný v klikaté uličce, kterou nikdo nepoužívá. Je tak zarostlý, že přes plot a stromy prakticky není vidět. Parkují před ním stavební stroje – oficiálně je park zavřený kvůli přestavbě, práce tu ale nikdy nějak nekončí. Všude okolo stojí budovy, listí a větve vás však chrání před zvědavýma očima.

Seděl jsem na dece a zády se opíral o kmen buku, když jsem uslyšel slabé chrastění kola na venkovní cestě. Vzápětí se mezi stromy objevila dívka a protáhla se pod větvemi. Zamával jsem a ona změnila směr a vydala se přes trávník ke mně.

Pohled na Lunu by vám odhalil dívku něco přes dvacet s modrýma očima, světlou pletí a vlnitými hnědými vlasy staženými do dvou culíků. Pohybuje se velmi opatrně, neustále si dává pozor, kam klade ruce a nohy, a často se zdá, jako by její tělo bylo tady, její mysl ale úplně jinde. Málokdy se usmívá a ještě nikdy jsem ji neviděl smát se, jinak byste s ní ale mohli mluvit, aniž byste si všimli něčeho zvláštního... aspoň zpočátku.

Luna patří k těm, kdo se narodili do světa magie, aniž by dostali na vybranou. Adepti a dokonce i mágové mohou svoji moc opustit, pohrbit své nadání v písku a jednoduše odejít, pro Lunu je to ale jiné. Před stovkami let udělal jeden z Luniných předků na Sicílii tu chybu, že rozložil mocnou *stregu*. Venkovské čarodějnice mají špatnou pověst, tahle ale byla krutá i na jejich poměry. Místo, aby toho muže prostě zabila, vložila na něj kletbu, která měla postihnout jeho nejmladší dceru a dceru jeho dcery a pak její dceru a pronásledovat jeho děti generacemi, do-

kud jeho rod nevymře nebo svět neskončí, cokoli nastane dřív.

Netuším, jak se té dávno mrtvé čarodějnici podařilo připoutat kletbu k rodové linii tak pevně, odvedla ale fakt dobrou práci. Sama už byla stovky let jen prachem a kostmi, její kletba však byla stále stejně silná a v této generaci ji zdělila právě Luna. Jedním z důvodů, proč je to prokletí tak odporné, je to, že se prakticky nedá určit, že existuje. Dokonce ani mág by si ho nevšiml, kdyby přesně nevěděl, po čem se dívat. Když se soustředím, vidím ho kolem Luny jako stříbřitě šedou mlhu, mám ale jen vágní ponětí o tom, jak dělá, co vlastně dělá.

„Ahoj,“ řekla Luna, když dorazila ke mně a shodila si z ramene batoh. Místo aby si sedla na deku, zvolila si místo na trávě několik metrů ode mě. „Jsi v pořádku?“

„Jasně. Proč?“

„Vypadáš, jako by tě něco trápilo.“

Zavrtěl jsem podrážděně hlavou. Myslel jsem si, že jsem to skryl lépe, vždycky ale mám problém před Lunou cokoli utajit. „Nevítaný návštěvník. Jak se vede?“

Luna zaváhala. „Můžeš...?“

„Podíváme se na to.“

Luna jen čekala, až se zeptám; rozepnula batoh a vyjmula z něj něco zabaleného v bavlněném šátku. Natáhla se, položila tu věc na okraj deky a rozbalila ji, držela se přitom co nejdál. Šátek sklouzl, Luna se odsunula vzad a já se se zájmem předklonil. V záhybech šátku leželo něco, co vypadalo jako kostka z červeného krystalu.

Ta věc o hraně asi osmi centimetrů měla tmavě karmínovou barvu a vypadala, jako by byla z barevného skla. Když jsem se ale podíval víc zblízka, uviděl jsem, že na sklo není dost průsvitná; měl bych vidět skrz, jenže jsem

neviděl. Místo toho jsem si při bližším pohledu všiml v jejím nitru malinkých bílých jiskřiček. „Hm,“ řekl jsem a narovnal se. „Kde jsi ji našla?“

„V podkroví domu v Clapham Westu. Ale...“ Luna se odmlčela. „Je to divné. Byla jsem v tom domě už před třemi týdny a nic jsem nenašla. Tentokrát ale stála na polici, přímo na očích. A když jsem zašla za majitelem, nemohl si vzpomenout, že by ji kdy vlastnil. Dal mi ji zadarmo.“ Luna se zamračila. „Přemýšlím, jestli mi předtím prostě neunikla, ale neumím si to představit. Cítíš to, že?“

Kývl jsem. Z kostky číselná silná aura jinakosti, jakou mají všechny magické objekty. Tenhle nebyl nijak okatě působivý, byl ale silný; někdo tak vnímavý jako Luna by kolem něj bez povšimnutí neprošel. „Dotkla ses jí?“

Luna kývla.

„Co se stalo?“

„Rozzářila se,“ řekla Luna. „Jen na vteřinu a...“ Zaváhala. „No, když jsem ji odložila, zase zhasla. Tak jsem ji zabalila a přinesla ji sem.“

Kostka teď nezářila, a tak jsem se na ni soustředěně zadíval. Všichni mágové umí do jisté míry nahlédnout do magického spektra, jako věštci mi to ale jde líp než většinou. Mágův náhled není skutečný pohled – jedná se spíše o šestý smysl – nejjednodušší je ale popsat ho vizuálně. Umí odhalit, o jakou magii jde, odkud pochází a co dělá. Když jste fakt dobří, dokážete zachytit i myšlenky, které ji stvořily, a osobnost tvůrce. Když mám zrovna dobrý den, stačí mi jediný pohled a přečtu si celou historii objektu.

Dnešek dobrý nebyl. Nejenže jsem nedokázal přečíst auru té věci, nenacházel jsem na ní vůbec žádnou auru. Což nedávalo žádný smysl, protože na ní měla být přinejmenším *jedna* aura, a to Lunina. V mých očích zářila

Luna čistě stříbrně, neustále z ní stoupaly a mizely úponky mlhy, která se zase obnovovala: její batoh zářil stříbrně, její šál zářil stříbrně, dokonce i tráva, na které seděla, zářila stříbrně. Kostka však nezářila vůbec. Připomínala černou díru.

Magické objekty mají auru samy o sobě, a čím mocnější jsou, tím mocnější je jejich aura. Právě proto jsem Lunu požádal, aby tu věc přinesla sem; kdybych se pokusil kostku prohlédnout v obchodě, rozptylovala by mě stovka jiných aur. Park je přirozenou oázou, jistým druhem uzemnění, které vytěsňuje všechny ostatní energie, což mi dovoluje soustředit se v určitou chvíli pouze na jednu věc. Je možné stvořit objekt a minimalizovat jeho auru, ať už se ale při vytváření jednorázového objektu nebo ohniska snažíte jakkoli, vždycky na něm bude něco vidět. Existuje pouze jediný způsob, jak zcela odstranit magickou auru, a to aktivně ji maskovat, což znamenalo, že to mohla být jen jediná věc. Uvolnil jsem své soustředění a vzhlédl k Luně. „Našla jsi něco zvláštního, to fakt jo.“

„Víš, co to je?“ zeptala se Luna.

Potřásl jsem hlavou a chvíli o tom přemýšlel. „Co se stalo, když ses jí dotkla?“

„Jiskry uvnitř se rozzářily a žhnuly. Jenom asi vteřinu. Pak zase zhasla.“ Zdálo se, že se Luna chystá říct něco víc, ale zarazila se.

„A pak? Udělala ta věc ještě něco jiného?“

„No...“ Luna zaváhala. „Možná o nic nejde.“

„Pověz mi to.“

„Měla jsem pocit, že mě sleduje. I potom, co jsem ji schovala. Vím, že to zní divně.“

Opřel jsem se o strom a zadíval se dolů na kostku.

Vůbec se mi to nelíbilo. „Alexi?“ zeptala se Luna. „Co se děje?“

„Budou z toho problémy.“

„Proč?“

Zaváhal jsem. Už několik měsíců jsem učil Lunu o magii, doposud jsem se ale vyhýbal tomu, abych jí řekl něco o lidech, kteří ji používají. Víím, že Luna chce, aby ji v magickém světě přijali, a taky víím, že je to nepravděpodobné. Společnost mágů je založená na hierarchii moci: čím silnější máte magii, tím vyšší máte status. Sensitivové jako Luna jsou přinejlepším občany druhé kategorie.

„Podívej, existuje dobrý důvod, proč jen málo mágů vede obchod,“ řekl jsem nakonec. „Nikdy tak docela neakceptovali koncept vlastnictví. Když mág vidí magický objekt, jeho prvním instinktem je vzít si ho. Drobné předměty dokážeš ukrýt, ale něco opravdu *mocného*... to je jiné. Každý mág, který se o té věci dozví, bude ochotný obětovat čas, aby tě vystopoval a vzal ti ji, a nebude přitom jemný. Už jen vlastnit mocný předmět je nebezpečné.“

Luna mlčela. „Ty ale něco takového neděláš,“ řekla nakonec.

Povzdychl jsem si. „Ne.“

Luna na mě pohlédla, pak se odvrátila. Chvilí jsme se děli mlčky.

Lunino prokletí vychází z nahodilé magie. Nahodilá magie ovlivňuje štěstí, ohýbá pravděpodobnost, takže pokud existuje šance jedna k tisíci nebo jedna k milionu, že se něco stane, stane se to – ať už ve správnou chvíli anebo ve špatnou. Lunina kletba způsobuje obojí. Ji sice smůly zbavuje, přenáší ji ale na všechny okolo.

Nejzvrácenější na tom je, že podle mých zjištění vynalezli temní mágové ty čáry původně na *ochranu*, ne

jako kletbu, chránily totiž člověka před nehodami, jak nejlépe to jenom šlo. Mohli jste tak přeběhnout přes dálnici v nejhustším provozu, vylézt za bouřky na strom, projít v dešti bomb bojištěm a vyvázli jste bez sebemenšího škrábnutí.

Jenže to neznamenalo, že se ty nehody prostě nestaly; byly jednoduše přesměrovány na všechny okolo, a když byly takové čáry permanentní, důsledky byly hroživé. Čím víc se Luna s někým sblížila, tím silněji její kletba na tu osobu působila. Nemohla s nikým bydlet v jednom domě, protože do měsíce se stalo něco strašlivého. Nemohla mít domácí mazlíčky, protože by zemřeli. Dokonce i mít přátele bylo nebezpečné. Čím bližší jí lidé byli, čím déle se zdržovali v její blízkosti, tím horší byly následky. Kdykoli si Luna oblíbila nějakou jinou lidskou bytost, věděla, že čím víc času s ní stráví, tím víc bude ta osoba trpět. Jednou mi přiznala, že první kluk, kterého políbila, skončil v kómatu.

Nějaký čas jsem Lunino prokletí zkoumal a snažil se najít způsob, jak ho zlomit, nikam jsem se ale nedostal. Možná by se mi to povedlo, kdybych ji mohl podrobně studovat, jenže Lunin život byl těžký i bez toho, aby se k ní někdo choval jako k vědeckému projektu. Přesto... „Luno?“

„Hm?“

„Chtěl jsem se tě...“ Něco se mi oťřelo o smysly a já zmlkl. Zadíval jsem se do budoucnosti a zastudilo mě v žaludku.

Luna mě zmateně sledovala. Z mého výrazu vyčetla, že se něco děje, netušila ale co. „Alexi?“

Vyskočil jsem na nohy. „Zmiz odsud!“

Luna se nechápavě začala zvedat. „Co se děje?“

„Nemáme čas!“ Byl jsem zoufalý; měli jsme jen několik vteřin. „Za strom, schovej se! *Rychle!*“

Luna ještě chvíli váhala, pak rychle vklouzla za buk. „Zůstaň tam,“ řekl jsem tiše a naléhavě. „Ani muk.“ Otočil jsem se právě ve chvíli, kdy ze stromů přede mnou vystoupil muž.

Měl statnou postavu, býčí šíji, velké ruce a linie jeho černého pláště mu obepínaly svaly. Vypadal jako vyhazovač nebo tělesný strážce, možná i přátelský, dokud jste se mu nezadívali do očí. „Verus, že jo?“ řekl temný mág a vyrovnaně mě sledoval. „Myslím, že se neznáme.“

2

Stáli jsme a hleděli jeden na druhého přes trávník. Vítr ustal a ptáci okolo nás ztichli, vycítili totiž nebezpečí. Nehýbal jsem se, tvář jsem udržoval bez výrazu a nedovoloval jsem si jakkoli projevit onen odporný pocit, který vás ovládne, když pochopíte, že jste udělali obrovskou chybu. Odešel jsem z domu neozbrojen a bez ochran. Kdysi by mě něco takového ani nenapadlo, měsíce klidu mě ale ukolébaly do falešného pocitu bezpečí.

Ted' jsem za to platil. Stál jsem před temným mágem, a kdyby se do mě rozhodl pustit, spálil by mě na uhel – a to doslova. Ticho se protahovalo, zatímco jsem zběsile nahlížel do budoucností a snažil se zjistit, co bude následovat. „Asi nás nepředstavili,“ řekl jsem nakonec vyrovnaně.

„Můžeš mi říkat Škvára.“

Zvedl jsem obočí. „Trochu okaté.“

„Snažíš se být zábavný?“

„Nevím, směješ se?“

Zazubil se. „Chytráku.“

Neodpověděl jsem, jak jsem ale studoval větvící se budoucnosti, zamrazilo mě. Náš rozhovor se mohl vyvinout na tisíc způsobů a většina vedla k tomu, že mě Škvára brutálně a bez varování napadl. A příčinou bylo...

Zarazil jsem se a ze všech sil jsem se snažil, aby se mi na tváři neobjevil zmatek. Šlo o červenou kostku, stejnou

jako byla ta, která ležela na dece sotva půl metru za mnou. Jakmile ji Škvára spatří, udělá, co bude moct, aby mě zabí, a já netušil proč.

Právě teď se Škvára soustředil na mě, za několik vteřin si ale kostky všimne. Rychle jsem se rozhodl. Záměrně jsem se otočil ke Škvárovi zády, dřepł si a pustil se do skládání deky. „Hádám...“ začal Škvára, pak zmlkl. „Hej.“

Neotočil jsem se. „Co?“

„Mluvím s tebou.“

Zabalil jsem kostku do deky a pečlivě ji do silné látky zamotal. „No a?“ Vytáhl jsem batoh a začal do něj deku cpát. Za sebou jsem cítil Škvárův zmatek. Nikdo se neobráť zády k temnému mágovi, pokud není šílený nebo nemá něco za lubem. Ucítł jsem, jak se za mnou sbírá magie, a ohlédl jsem se přes rameno, protože jsem cítil svědění v zádech. „Nech toho,“ řekl jsem stále naprosto klidně.

Na Škvárově obličejí se objevil náznak hněvu. „Asi nevíš, kdo jsem.“

Hodil jsem si batoh přes rameno a otočil se ke Škvárovi. Už jako mladý jsem se naučil dobře maskovat strach, což mi nyní dobře posloužilo. Místo aby mě strach zpomalil, vyostřil mé smysly a pomohl mi soustředit je. Cítil jsem mírné napětí ve Škvárově těle, jak na mě rozzlobeně a zmateně mžoural. Když jsem se k němu otočil zády, urazil jsem ho, proto si mě teď měřil a snažil se rozhodnout, jestli jsem tak mocný nebo prostě tak pitomý. Za sebou jsem cítil, jak se Luna tiskne k buku jako myš schovávající se před jestřábem. „Nezajímá mě to,“ prohlásil jsem. „Jsi tu proto, že něco chceš. Jdi k věci.“

Škvára přimhouřil oči a jeho vztek na okamžik vzplál, než ho dostal pod kontrolu. „Setkal ses s Lylem,“ řekl nakonec.

„No a?“

„Pokusil se tě najmout?“ Ze Škvárova tónu bylo jasné, že už zná odpověď.

„Co když jo?“

„Pomůžeš mu?“

Zaváhal jsem. Náhled do budoucnosti mi zrovna teď nepomohl – až příliš se větvila. Nechtěl jsem odpovědět, když to ale neudělám, dospěje Škvára k závěru, že odpověď zní ano. To by mohlo být špatné. „Nepracuju pro Lylea,“ řekl jsem nakonec.

Škvára zabručel a najednou vypadal mnohem méně výhrůžně. „Chytré.“ Odmlčel se. „My platíme líp.“

Vteřinu trvalo, než jsem si to přebral. Když jsem pochopil, zamrkal jsem. „Nabízíš mi práci?“

„Potřebujeme věštce. Mohli bychom si sehnat někoho jiného. Bude ale lepší najmout tebe.“

„Co tím získám?“

„To samé co ostatní. Podíl na zisku.“

„A to je co?“

„Hm?“

„O jaký zisk jde? Jak se o něj chcete dělit?“

Škvára se uculil. „Jsi věstec. Věšti.“

„Srandisto.“

Škvárův úsměv se vytratil. Vyrovnaně na mě hleděl. „Nežertoval jsem.“

Když budu souhlasit, Škvára bude očekávat, že s ním půjdu, a když budu zdržovat, vyloží si to jako slabost. „Ne, díky. Na úvěr nedělám.“

„Svůj podíl dostaneš.“

„*Myslíš* si, že nějaký podíl bude.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Vrať se, až budeš mít něco konkrétního.“

Škvárův výraz potemněl a já cítil, jak se budoucnosti

přesunuly. Moje šance najednou vypadaly mnohem hůř. „To je tvoje poslední slovo?“

Udržel jsem svůj hlas velmi klidný. „Nesnaž se mi vyhrožovat, Škvára.“

Škvára si mě pomalu a rozvážně změřil od hlavy k patě. Ještě nepoužil svoji magii, já ale cítil, že je připravený udělat to. „Myslím,“ podotkl, „že tě zvládnou, kdykoli se mi zachce.“

„Můžeš to zkusit,“ připustil jsem lehce. Uvnitř jsem panikařil. Neměl jsem u sebe žádné zbraně, kostka byla v batohu na mém rameni a Luna se schovávala za stromem ani ne pět metrů daleko. Kdyby došlo k boji, byla by to katastrofa. Viděl jsem, jak se přede mnou budoucnosti větví v závislosti na tom, jestli Škvára dospěje k závěru, že blufuju nebo ne.

Škvára chvíli váhal, pak se znovu zazubil a budoucnosti nabyly jistý tvar. „Hádám, že nic nemáš.“

Sakra, sakra, sakra. Všechny budoucnosti, které jsem teď viděl, vedly k otevřené bitvě. Zběsile jsem je prohledával a snažil se, aby se to neprojeвило v mém hlase. „Špatný nápad.“

„Ach, fakt?“ Rozpřáhl ruce v pozvání. „Tak mě vyzkoušej.“

Dvacet vteřin. Zničehonic jsem našel shluk budoucností, které neobsahovaly žádné nebezpečí. Zoufale jsem v nich pátral. Co bylo jinak? Co jsem musel udělat? Deset vteřin. Vzduch okolo Škváry začal tmavnout a sluneční svit měnil barvu ze žluté na krvavě rudou.

Jméno. Přeríkal jsem si ho v duchu, pak jsem ho vyslovil nahlas. „Morden.“

Škvára strnul. Jeho magie se rozplynula a znovu nás zaplavilo večerní slunce. „Cože?“

Stál jsem tam a neodpovídal. „Pracuješ pro něj?“ zeptal se Škvára nakonec.

Zvedl jsem obočí. „Co myslíš?“

Škvára váhal a vteřiny se protahovaly. Skoro to vypadalo, jako by se bál. „Proč jsi mi to...?“

„Neptal ses.“

Škvárův výraz opět ztuhl. „Pověz tomu starochovi, že jsme to mysleli vážně. Není náš mistr.“ Pořád se snažil působit výhrůžně, už se ale nechystal zaútočit. „Je chytrý, nebude se do toho plést. A ty taky ne.“

„Co jsem? Tvůj pošťák? Pověz mu to sám.“

Škvára na mě ještě chvíli civěl, pak ukročil vzad a zmizel mezi stromy. Ucítil jsem příval magie, pak zmizel.

Dalších deset vteřin jsem tam stál a prohlížel budoucnosti, abych se ujistil, že se Škvára nevrátí. Jakmile jsem si byl naprosto a stoprocentně jistý, že se neobjeví, z nouhou mi vyprchala všechna síla a já se svezl na zem. Srdce mi bušilo. „Ježíši,“ zamumlal jsem.

„Alexi?“ ozvala se nakonec Luna zpoza stromu.

„Je pryč,“ vypravil jsem ze sebe. Pokusil jsem se vstát, ale zjistil jsem, že nemůžu. Trásly se mi ruce. Dokázal jsem tam jenom sedět, když se objevila Luna a rozhlédla se po normálním, každodenním prostředí okolo. Ptáci, kteří po Škvárově příchodu ztichli, začali znovu zpívat. Nezůstala tu po něm ani stopa. Luna si klekla, blíže než obvykle. „Jsi v pořádku?“

„V pohodě.“ Odhrnul jsem si vlasy dozadu a zabořil do nich ruce, aby se mi přestaly trást.

Luna se po mně natáhla, pak se ale vzpamatovala, ucukla a ustoupila do bezpečné vzdálenosti. V modrých očích měla starost a já se díky tomu z nějakého podivného důvodu hned cítil líp. „Co se stalo?“

Zhluboka jsem se nadechl a připomněl si, že Luna nevidí do budoucnosti. Viděl jsem všechny možné konce toho setkání, trávu dočerna ožehnutou plamenem, Luna však slyšela jen slova. „Tohle byl tvůj první temný mág.“

„Jsou nebezpeční?“

„Nejmírněji řečeno.“ Můj dech se zklidňoval. Zvedl jsem se na nohy a poplácal batoh, abych se ujistil, že v něm kostka pořád je. „Nerozumím,“ řekla Luna. „Kdo je Morden?“

„Konečná stanice na Severní lince metra.“

Luna na mě nechápavě hleděla.

Povzdychl jsem si. „Nemám zdání. Víم jenom, že to bylo to jediné, co mi udrželo Škváru od těla.“

„Ale proč?“

„Protože Škvára nabyl dojmu, že pro tohoto Mordena pracuju, a do tak velké bitvy se pouštět nechtěl. Jenže Škvára teď zajde za několika lidmi a poptá se, a až zjistí, že jsem blufoval, vrátí se. Nadělal jsem si tak fakt velkou hromadu potíží.“

„Ty jsi blufoval?“

Vyrazil jsem k okraji parku. „Zmizme odsud, než mu to dojde.“

Můj byt leží v prvním patře přímo nad obchodem. Je v něm něco, co se vydává za kuchyň, a taky gauč, stůl a dvě židle pro hosty, které nikdy nemívám. Na zdech visí tři akvarely, které jsem zdědil po předchozím majiteli, a okna nabízí výhled přes nízkou střechu na panorama Londýna. Slunce klesalo k obzoru a napříč městem se začala rozsvěcet světla, která vykreslovala budovy žlutě a oranžově. Přes mosty jsou na druhé straně kanálu vidět bytové domy, obrácené stranou směrem ke mně, a já ně-

kdy večer rád lehávám na gauči, sleduju, jak se v oknech mění vzory světla, a přemýšlím, co znamenají.

Luna se stočila do klubička na jednom konci gauče a já se rozvalil na svojí oblíbené židli. „Takže,“ řekl jsem a s povzdychem odložil sklenici. „Teď už znáš jeden z důvodů, proč nerad trávím čas s ostatními mágy.“

Luna na mě tázavě pohlédla a já zavrtěl hlavou, spíše proto, abych ujistil sám sebe než ji. „No, stalo se a my bezpečně unikli. Mohlo to být mnohem horší. Byla jsi hodná holka, že jsi utekla a schovala se, když jsem ti řekl.“

„Neříkej mi, že jsem hodná holka. Nejsi zas o *tolik* starší.“

„Nehádej se. Buď hodná holka.“

Luna mi věnovala jeden ze svých vzácných úsměvů. Rychle ale zmizel. „Alexi... Byl jsi děsivý. A měl jsi tak chladný hlas. Myslela jsem si, že...“

„Že co?“

Luna mlčela. „Opravdu jsi blfoval?“

„Hledal slabiny.“

„Myslela jsem, že ho neznáš.“

„Znám lidi, jako je on.“ Zmlkl jsem, ztracený ve starých vzpomínkách.

„On mluvil, jako by znal tebe,“ řekla Luna po odmlce. Neodpověděl jsem.

„Odkud *znáš* lidi, jako je on?“ Když jsem pořád neodpovídal, Luna pokračovala. „Jde o to, co jsi dělal předtím, než sis otevřel tenhle obchod?“

„Luno...“ V hlase jsem měl varování.

Luna zmlkla. Když jsem však vzhlédl, zadívala se mi do očí a neuhnula. „Bude lepší, když se do toho nebudeš plést,“ řekl jsem nakonec. „Už jenom to, že o těch lidech víš, by tě mohlo dostat do maléru.“

Luna naklonila hlavu. „Myslela jsem, že jsi říkal, že už jsem v maléru.“

Zaváhal jsem. Mágové se řídí zásadou, že o svých záležitostech s outsidersy nemluví. Radu by nepotěšilo, kdyby zjistila, že o tom vykládám Luně. Na druhou stranu mě Rada tak jako tak nemá ráda.

A navíc se mi nikdy nelíbilo držet lidi v nevědomosti pro jejich vlastní dobro. To, o čem víte, vám může ublížit, ale to, o čem nevíte, vám může ublížit ještě mnohem hůř. „Dobrá,“ řekl jsem. „Co víš o temných mázích?“

Luna si pod sebe na gauči složila nohy. Bílými prsty obemkla hrnek s čajem, ze kterého se slabě kouřilo. „Myslela jsem, že jsou to mágové, kteří udělali něco špatného.“

„Ne.“ Snažil jsem se přijít na to jak jí to vysvětlit. „No... možná. Temní mágové se řídí filozofií, které se říká Pravá cesta. Podle Pravé cesty jsou dobro a zlo, jak je známe, jenom společenské konvence. Naše představy o nich vychází z tradic a náboženství, které byly stvořeny ku prospěchu lidí u moci. Temní mágové jsou toho názoru, že když se jimi řídíš, dělá to z tebe ovci. Třeba dnes, když jsi toho muže požádala o tu kostku? Temný mág by ti řekl, že jsi mu ji měla prostě vzít.“

„Chceš říct ukrást?“

„Temný mág by namítl, že o tom, že je krádež špatná, jsi přesvědčena jenom proto, že tě tak vychovali rodiče. Správné věci a špatné věci jsou obyčejné konvence, stejně jako třeba to, po které straně silnice jezdíme.“

Luna o tom několik vteřin přemýšlela, pak zavrtěla hlavou. „Zavolal by ale policii.“

Kývl. „Právě na tom podle nich záleží. Jediné, co lidem brání porušovat zákon, je hrozba trestu a ta něco znamená pouze tehdy, když existuje nějaká moc, která ji do-

káže prosadit. Pro temného mága je moc realita. Čím víc moci máš, tím víc můžeš přetvářet realitu okolo sebe. Silou, lstí, vlivem, čímkoli. Jediné, co netolerují, je slabost. Temní mágové věří, že slabost je hřích, něco ostudného. Když nejsi dost silná na to, aby sis vzala, co chceš, je to *tvoje vina*.“

Luna se zamračila. „Ach.“

„Rozumíš?“

„Asi.“ Luna se opět zamyslela. „Slyšela jsem lidi říkat něco podobného. Asi mají v jistém ohledu pravdu.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nejde o to něco dokazovat. Temní mágové to jen *neříkají*. Oni tak žijí.“

Luna se na mě zadívala a já poznal, že to nechápe. „Ten muž, Škvára,“ řekl jsem. „Co myslíš, že by udělal, kdyby tě objevil?“

Ted' se Luna zatvářila neklidně. „Já nevím.“

„Cokoli by se mu zachtělo,“ řekl jsem. „Mohl tě ignorovat. Mohl se zasmát a odejít. Mohl tě znásilnit a nechat tě ležet krvácející na zemi. Mohl si tě odvést zpátky do svého sídla jako svoji otrokyni. A o ničem z toho by nemusel dlouze přemýšlet.“

Luna na mě zírala. „A ještě něco,“ pokračoval jsem. „Ani žádný *jiny* temný mág by se nijak nezabýval tím, že něco takového udělal. Když ho nedokážeš zastavit, je to *tvoje vina*. Ted' už chápeš?“

Luna doširoka rozevřela oči a já poznal, že jsem k ní konečně pronikl. „Ty tyhle lidi znáš?“

„Ano.“ Luna začala říkat něco dalšího, ale já zavrtěl hlavou. „Neptej se mě na to. Ne ted'.“

Luna zmlkla. Odmlka se protahovala a začínala být nepříjemná. „Měla bych jít domů,“ řekla nakonec. Kývl jsem a vstal.

Vyprovodil jsem Lunu ven. Držela se ode mě dál jako obvykle, nyní ale mezi námi byl nový odstup, který tam dříve nebyval. Během posledních měsíců se mi Luna začala trochu otvírat. Teď se zničehonic opět stáhla.

Když odešla, s povzdychem jsem zamkl dveře. Snažil jsem se ji vyděsit a povedlo se mi to. Nerad jsem Luně odhaloval tuto část sebe, věděl jsem ale, že pro ni bude nejbezpečnější, když se bude několik dnů držet stranou, aspoň dokud se nevyřeší ta věc se Škvárou. Věděl jsem ale, že uplyne víc než jen několik dnů, než mi Luna opět zavolá, aby mě požádala o radu.

To mě z nějakého důvodu deprimovalo. Setřásl jsem to ze sebe. Nikdo nemá rád sentimentální chlapy.

Vytáhl jsem červenou krystalovou kostku a schoval ji někam, kde bude těžké ji najít. Potom jsem zamířil do svého pokoje. Plánoval jsem se na tu kostku poptat, jenže Škvárova reakce všechno změnila. Pokud stačil už pouhý pohled na ni, aby se mě pokusil zabít, nechtěl jsem se šířit o tom, že ji mám. Místo toho o ní pomlčím, dokud všechno poprask neutichne, a mezitím zařídím, aby ji pečlivě prostudoval expert na magické artefakty... to znamená já.

Napřed jsem ale musel zjistit víc o relikvii Předchůdců, o kterou se Lyle a Škvára tak zajímali. A tentokrát nepůjdu ven s prázdnýma rukama.

Být věstec znamená být připraven; proto mě tak vyděsilo, že mě Škvára zaskočil. Věštci neumí tak okázalé věci jako mágové živlů. Nejsme o nic houževnatější nebo silnější než ostatní lidé a naše magie nám nedává žádnou moc nad fyzickým světem. Co ale máme, jsou vědomosti, a když je použijeme správným způsobem, vydají na působivou páku.

Rozhodl jsem se postarat o to, abych měl tu páku na co

použít. Oblékl jsem si teplou košili a džíny a obul si černé běžecké boty, pak jsem se obrátil k předmětům rozloženým na pracovním stole. Mojí první volbou byla křišťálová kulička o velikosti té cvrnkací s asi nehet velkým obláčkem vířící mlhy uvnitř – schoval jsem si ji do pravé kapsy kabátu, ověřil si, že ji můžu rychle vytáhnout, pak jsem udělal totéž s malou skleněnou hůlkou, kterou jsem si strčil do levé kapsy. Následoval balíček prachu z cest – můj poslední; budu si muset sehnat další. Asi pětadvacet centimetrů dlouhou hůlku, která se na konci zužovala, jsem si zavěsil dovnitř kabátu a zbytek kapes jsem si naplnil obvyklou směskou nejrůznějších tretek: nádobkou s léčivou masťou, hrstí stříbrných šperků a dvěma lahvičkami se světle modrou tekutinou.

Pak přišly na řadu nemagické věci. Většina mágů nemá v oblibě moderní technologii, já ale rád využívám vše, co mi může poskytnout nějakou výhodu. K opasku jsem si připnul malou, zato silnou baterku, přidal jsem několik nástrojů a taky nůž s tenkou čepelí v pouzdře. Sáhl jsem po šuplíku, kde jsem schovával pistoli, pak jsem se ale zarazil a rozhodl se nechat ji doma. Pravděpodobně by mi víc ublížila, než prospěla.

Nakonec jsem zašel ke skříni a vytáhl z ní mlžný plášť. Není to nejmocnější předmět, jaký vlastním, rozhodně mu ale nejvíc důvěřuju. Běžnému pozorovateli připomíná kus nějaké šedočerné látky, tenké, lehké a měkké na dotyk. Když na něj hledíte delší dobu, připadá vám, jako by se barvy na okraji vašeho vidění měnily a přelévaly, a to tak nepatrně, až máte pocit, že se vám to jenom zdá. Mlžné pláště jsou utkané z měsíčních paprsků a pavučiny sněžných pavouků, jsou velmi vzácné a málo známé. Jsou to nasycené objekty, ne pouhá ohniska, a když jsem si ho

oblékl, barvy se zavlnily a znehybněly. Láskyplně jsem ho poplácal, pak jsem se otočil, abych na sebe podíval v zrcadle.

Viděl jsem vysokou postavu, její linie se však rozplývaly ve stínech mlžného pláště. Zpod kápě na mě hleděla bledá tvář s posměšným výrazem, obezřetná a uzavřená, a naježené černé vlasy rámovaly pár tmavých očí. Chvilí jsem se prohlížel, pak jsem se otočil ke dveřím.

Nadešel čas pustit se do práce.

Slunce už dávno zapadlo, když jsem vyšplhal po žebříku na střechu svého domu. Shůry tlumeně svítilo několik hvězd a jejich slabý svit se skoro utápěl ve žluté záři londýnských světel. Všude okolo mě byly střechy, komíny a televizní antény, stíny ve tmě, a zdola se nesly zvuky velkoměsta. Ve vzduchu se vznášely výfukové plyny a pach starých cihel.

Mágové si rádi myslí, že díky své magii stojí nad ostatními, a v jistém ohledu je to asi pravda. Když ale přijde na věc, jsou mágové taky jenom lidi a stejně jako jiní lidé i oni rádi klevetí. Lyle si možná myslel, že relikvie Předchůdců je tajemstvím, já bych se ale klidně vsadil, že ne takové, za jaké ho považoval. A pokud se zprávy o ní dostaly ven, byl tu někdo, kdo o tom všechno slyšel.

Střechu mého domu tvoří čtverec šestkrát šest metrů a loupající se bílou barvu lemuje malý parapet se zaprášeným komínem třícím do strany. Dobrý lezec odsud může snadno přelézt na střechy jiných domů a já to tak často dělávám. Stoupl jsem si doprostřed střechy, vytáhl z kapsy skleněnou hůlku, protáhl skrz ni tenké vlákno magie a po celou dobu jsem šeptal: „Hvězdná brízo. Tanečnice vzduchu, přítelkyně mraků, ty, která znáš tajemství horských

vrcholů a všech mezi nebem a zemí. Jsem Alexander Verus a volám tě. Pojd' ke mně, paní větru.“ Zvedl se lehký větřík, šeptající vánek, který odnesl má slova na sever. Poté jsem je vyslal na jih, na západ a na východ a následně se zařídval do budoucnosti.

Dobrou zprávou bylo, že tu Hvězdná bríza brzy bude. Špatnou ale to, že zabiják, který po mně šel, dorazí dřív.

Je prakticky nemožné zaskočit pozorného věštce. Přežíváme tak ve světě plném větších a podlejších věcí, než jsme my. Muže, který po mně šel, jsem odhalil ještě předtím, než jsem vyšel ven ze dveří. Jedinou otázkou bylo, co s ním.

Obvykle se s lidmi do boje nepouštím. Když vidíte budoucnost, není těžké někomu vyklouznout, a lidi, kteří rádi bojují, mívají spoustu nepřátel. Je snazší prostě sklopit hlavu a čekat, dokud se o ně nepostará někdo jiný. Jenže kdybych utekl tomuhle mágovi, jeho dalším krokem by bylo vloupat se do mého obchodu, čímž bych riskoval, že objeví kostku. Bude lepší postarat se o něj přímo.

To samozřejmě neznamenal, že budu bojovat *fér*: Seskočil jsem na střechu domu hned vedle a pokračoval dál, dokud jsem se neocítl na střeše malého bytového domu o pět budov dál na jih. Před deseti lety ho zrekonstruovali, takže tu teď bylo několik ventilátorů, jenže stále i staré komíny na okraji. Kvůli kombinaci starého a nového působila střecha neuspořádaně a nabízela spoustu míst k úkrytu. Rozhlédl jsem se, abych se ujistil, že střecha vypadá pořád tak, jak jsem si pamatoval, pak jsem se opřel o jeden z ventilátorů, zavřel oči a čekal.

Z ulic dole nedosáhlo na střechy moc světla, zato ale spousta zvuků. Kolem jsem slyšel tlumený hovor lidí v ulicích, který se mísil s burácením aut vezoucích své

pasážery naposledy před víkendem domů. Ve vzduchu se vznášela vůně indického a italského jídla – v restauracích právě nastávala večerní špička. Všude okolo vládl rámus a shon, na samotné střeše ale panoval klid. Jediným zvukem, který zněl poblíž, bylo šustění křídel holubů hnízdicích přes ulici. Jak jsem poslouchal, šustění najednou utichlo.

Aniž bych otevřel oči, řekl jsem do tmy: „Mineš.“

Noční vzduch rozčísly černé blesky a prořaly místo, kde jsem ještě před okamžikem stál, já se ale mezitím stočil stranou. Blesky byly smolně černé, na pozadí nočního nebe byly vidět jen jako hlubší tma a až na tiché syčení nevydávaly žádný zvuk. Dokončil jsem otočku a přitiskl se zády k ventilátoru. Stejně náhle jako útok začal, se následně rozhostilo i ticho.

Lehce jsem se vyklonil zpoza okraje ventilátoru. „Říkal jsem ti to.“

Mág, který mě napadl, byl na vedlejší střeše, tmavá silueta skrčená za komínem. Nahlédl jsem do budoucností, v nichž jsem se k němu přiblížil, a zjistil jsem, že je to drobný, hubený mužík v černém oděvu a v masce, která mu halila obličej. Mžoural mým směrem a jednu ruku držel zvednutou, připravenou buďto k obraně nebo k útoku. „Polez ven, malý věštče,“ řekl muž, když jsem se nepohnul. Jeho hlas zněl drsně a měl slabý přízvuk.

„Co kdybys šel ty sem, abych si tě mohl prohlédnout?“

Vycítil jsem, že muž zkroutil rty v úsměvu. „Protože já tě vidím... už *ted*.“ Při posledním slově vyslal z ruky další proud černých blesků.

Černé blesky jsou smrtící magie, negativní energie, která zabíjí tak, že vypne tělesné systémy, hlavně mozek a srdce. Smrtící magie je neuvěřitelně rychlá, stejně rychlá

jako blesky, kterým se podobá. Jako by to nestačilo, tento konkrétní útok byl zesílen kinetickou energií, která mu dodávala i fyzickou sílu. Bylo by zatraceně těžké zaštit se před ním, i kdybych uměl vztyčit štít, což neumím.

Jenže veškerá rychlost na světě vám k ničemu není, když tam váš cíl prostě není. Sotva se muž pustil do zaklínání, opět jsem ucukl z dohledu, takže blesk zasáhl jen okraj ventilátoru v místě, kde jsem předtím měl hlavu. Kov se po úderu otřásl a blesky uzemnil. Slyšel jsem muže zaklít. „Víš, já čekal Škváru,“ řekl jsem konverzačně. „Má napilno?“

„Škvára je idiot,“ zavrčel muž. Cítil jsem, že je vyvedený z míry; nestávalo se mu, aby minul.

„On se nesnažil pustit se se mnou do boje,“ řekl jsem, pak jsem se usmál do tmy. „Takže bych řekl, že je chytřejší než ty... Khazade.“

Muž – Khazad – strnul. „Odkud znáš moje jméno?“

„Co se děje, Khazade?“ zeptal jsem se. „Ukousl sis větší sousto, než dokážeš spolknout?“

Na chvíli se rozhostilo ticho, pak se Khazad za kóminem postavil. Kolem něj se třepotala tma, jak splétal štít. „Nedám se vyděsit tak snadno jako Škvára,“ řekl tiše a vykročil ke mně.

Moje snaha ukončit to po dobrém nevyšla. „Takže takhle mě žádáš, abych se připojil k vašemu týmu?“ zeptal jsem se, když se Khazad přiblížil. „Musím totiž říct, že jako verbíř bys moc neuspěl.“

„Bud' nám pomůžeš, nebo zemřeš,“ řekl Khazad a já poznal, že se usmívá. „Je mi jedno, co si vybereš.“

Khazad se dostal k parapetu, který odděloval jednu střechu od druhé. Začal ho přelézat, pěkně pomalu a opatrně, jednu ruku si ponechával volnou a oči nespouštěl z ven-

tilátoru. Já využil příležitosti a ustoupil jsem do stínu komínů, ventilátor jsem přitom udržoval mezi námi. Khazad postavil obě nohy na střechu bytového domu a narovnal se. „Už utikáš?“ posmíval se.

„Víš, už chápu, jak si děláte nepřátele, jako je Morden,“ řekl jsem. „Vaši skupině fakt chybí vychování.“

„Nepracuješ pro Mordena,“ řekl Khazad klidně. „Nepracuješ pro nikoho. Všem bude ukradené, pokud tady zemřeš.“

Khazad obešel ventilátor, jenže i já byl v pohybu a teď mezi námi byly komíny. Existoval důvod, proč jsem se rozhodl bojovat s Khazadem právě tady. Smrtící magie je sice smrtící, potřebuje ale přímou linii k cíli. Ohnivý mág jako Škvára by mohl prostě spálit celou střechu, jenže Khazad potřeboval přesný zásah. Změnil jsem směr a zamířil k nižší části střechy vlevo. „Jen ze zvědavosti, jak vám podle tebe moje smrt pomůže dostat se k relikvii?“

„Kdo říká, že tě musím zabít?“ opáčil Khazad. Jeho hlas zněl sebejistě: myslel si, že mě tlačí k okraji střechy. Dobře. „Stačí, když uděláš, co řeknu.“

Zacouval jsem do slepého místa. Komíny, za nimiž jsem se schovával, končily na kraji střechy. Při pohledu dolů jsem viděl balkóny a zaneřádnou uličku s kontejnerem. Khazad nebyl ani devět metrů daleko a mířil rovnou k mému úkrytu.

Většina mágů zná nějaký způsob, jak využít svoji magii k nalézání lidí: mágové ohně využívají tělesný žár; mágové vzduchu cítí dech; mágové života a mysli dokážou přímo vycítit přítomnost a myšlenky lidské bytosti, a to stejně jako vy používáte hmat nebo chuť. U mágů smrti, jako je Khazad, to funguje trochu jinak: vnímají

živé tvory jako absenci, koncentraci života tam, kam jejich magie nemůže. Tak mě Khazad cítil ve tmě a tak mě sledoval i teď.

Vytáhl jsem z kapsy křišťálovou hůlku, soustředil se a nechal skrz ni protékat svoji magii. Normální oči si rozdílů nevšimly, v těch mágových však hůlka začala zářit. Hůlka je nejjednodušší ze všech magických objektů, je to vlastně baterie. Jediné, co dělá, je, že umí uchovat magii a podstatu osoby, která ji používá. Vlastně nic *nedělá*, je ale prakticky nepřehlédnutelná. Podél okraje střechy vedl okap a já do něj hůlku položil. „Napřed mě budeš muset najít,“ řekl jsem přes rameno a přehodil si kápi mlžného pláště přes hlavu. Udělal jsem tři rychlé kroky zpátky, přitiskl se ke komínům a naprosto znehybněl.

Dovolte, abych vám řekl něco o mlžných pláštích. Jsou to nasycené objekty, mají vlastní permanentní magii a jejich základní funkcí je zkoumat okolí a měnit barvu tak, aby s ním splývaly, čímž maskují svého nositele, ať už je kdekoli. Věděl jsem, že zrovna teď mlžný plášť změnil vzhled tak, aby odpovídal cihlám za mnou, splynul jsem tak s komínem, jako bych byl chameleon. Dokud se nepohnu, bude iluze dokonalá.

Jenže mlžné pláště mají i druhotnou funkci, o které moc lidí neví: umí blokovat detekční čáry. Magie člověka v mlžném plášti vůbec nevyčítí, jako by tam vůbec nebyl. Khazad tedy vnímal napřed mě, pak zdroj magie přesně v místě, kde jsem se před několika vteřinami nacházel. Kdyby si dával lepší pozor, povšiml by si zakolísání, jak magie změnila původ, jenže on neměl důvod myslet si, že to nejsem já. Popravdě ani nezpomalil. „Najít tě?“ řekl a já poznal, že se usmívá. „Už jsem tě...“

Khazad obešel roh a zůstal stát. Několik kroků před

sebou měl okraj střechy a zdola tlumeně svítily pouliční lampy. Já od něj byl jen dva kroky doprava, kde jsem se nehybně tiskl ke komínu. Z takové blízkosti jsem viděl stranu Khazadovy tváře za maskou. Jeho kůže byla světle hnědá a byl menší než já, malý a drobný. Civěl dolů do míst, kde byla schovaná hůlka, přímo před ním.

Mágové mají tendenci až příliš spoléhat na svoji magii. Taková je lidská povaha; když máte něco, co funguje z devadesáti devíti procent, zvyknete si na to jedno procento zapomínat. Khazadovy oči mu ukazovaly, že tam nic není, jeho magie mu ale tvrdila, že těsně za okrajem něco je, a on věřil magii. Vykročil vpřed, jeho pohyby byly rychlé a trhané, skoro ptačí, a jeho štít pableskoval, jak ztmavoval světlo za sebou. Přistoupil až k samotnému okraji střechy a zadíval se dolů na hůlku v okapu.

Přikradl jsem se zezadu a vši silou strčil Khazada do beder. Jeho štít mi popálil ruce, jak absorboval ránu, kinetické štíty však umí zásah jen ztlumit, úplně ho nikdy nezastaví. Khazad s výkřikem přelétl přes okraj střechy. Ozvalo se třesknutí, jak trefil balkón, a následně uspokojivé křupnutí.

Sebral jsem svoji hůlku a strčil si ji do kapsy kabátu. Na odchodu jsem si prozpěvoval. Neobtěžoval jsem se zjistit, jak vážně jsem Khazada zranil; už po mně dál nepůjde a o to jediné mi šlo. Vrátil jsem se zpátky na svoji střechu, kde jsem se posadil a čekal.

O pár minut později mě něco polechtalo na uchu. Když jsem se otočil, spatřil jsem, že na mě ze vzdálenosti sotva několika centimetrů civí z poloprůsvitného obličje vykulené oči. „Bububu!“

Lidské oči vidí Hvězdnou brízu jako vzduch – tím chci říct, že je neviditelná. Oči mága ji vnímají jako malířův

nácrtek zářivou párou. Její tělo tvoří víry vzdušné magie a její vzhled se mění ze dne na den podle její nálady. Dnes se objevila v jedné ze svých oblíbených podob: jako skřítkovská dívka s krátkými vlasy, velkýma očima a špičatýma ušima. „Vyděsila jsem tě!“

Celé jméno Hvězdné brízy je dlouhé asi na půl stránky a moc hezké na poslech, vyvolává ve vás pocit sílicího větru, který vane přes zasněžený svah a nese v sobě náznak jara, zatímco na nebi nad ním vychází první hvězdy. Když jsem se s ní seznámil, pokusil jsem se její jméno zapamatovat, pak jsem ale zjistil, že ho mění pokaždé, když se na něj někdo zeptá. Teď jí říkám Hvězdná brízo jako všichni ostatní. Hvězdná bríza je vzdušný živel, duch větru. Dokáže létat nebo měnit podobu a stojí ji to asi tolik námahy jako vás nebo mě chůze. Umí vycítit pohyb motýla přes louku nebo slyšet zašeptání z druhé strany světa. Je starověká a bezčasová. Nevím, jak stará přesně je, ale myslím, že se zrodila v době stvoření světa.

A taky je blbá jako troky.

„Ahoj, Hvězdná brízo.“

„Jsi jiný,“ vypískla Hvězdná bríza. Potom se rozzářila. „Hezký plášť!“ Vrhla se na mě, začala vířit kolem mých šatů, až můj plášť vlál, pak mi ho začala tahat přes hlavu. „Ne!“ řekl jsem a stáhl si ho dolů.

„Dej,“ zakřičela Hvězdná bríza a její hlas zazněl odněkud zpoza mě.

Sevřel jsem svůj mlžný plášť pevněji. „Ne. Ztratíš ho.“

Hvězdná bríza se zhmotnila za mnou a já se k ní otočil. Trucovitě špulila rty. „Neztratím.“

„Ano, ztratíš. Zapomeneš na něj.“

„Nezapomenu.“

„Co se stalo s tou poslední věcí, kterou jsem ti dal?“

Hvězdná bríza se zatvářila vágně. „Zapomněla.“ Pak se rozzářila. „Vzdušný kámen!“

V duchu jsem si povzdychl. Hvězdná bríza viděla můj plášť už aspoň tucetkrát, vzpomínka na něj jí ale pokaždé vylétla z hlavy. Asi mám štěstí, že si pamatuje moje jméno. Vlastně mám štěstí, že si pamatuje to své. Sáhl jsem do kapsy a vytáhl malinký stříbrný šperk: brož ve tvaru motýla s roztaženými křídly. Hvězdná bríza přihopsala blíž a vykulila oči. „Och!“

„Líbí se ti?“

Hvězdná bríza se vznesla do vzduchu a přetočila se hlavou dolů. Visela tak s bradou v rukách několik centimetrů od brože, uchváceně na ni několik vteřin zírala, pak dychtivě přitakala.

Sevřel jsem ruku kolem brože a spustil ji. Tvář Hvězdné brízy se zachmuřila. „Vrat' ji!“

„Dám ti ji,“ slíbil jsem. „Napřed ale potřebuju, abys mi něco řekla.“

„Dobře!“

Hvězdná bríza neodpočívá, nespí a slyší všechno, co se nese pohybujícím se vzduchem. Dělaloby to z ní dokonalého špeha, kdyby jí většina informací nevlétla jedním uchem dovnitř a druhým zase ven. „Hledám relikvii Předchůdců, novou.“

„Co je relikvie?“ zeptala se Hvězdná bríza zvědavě.

„Mocná magická věc. Našli ji před týdnem nebo dvěma.“

„Co je týden?“

„Zkoumala ji Rada. Určitě ji hlídají, možná ustanovili výzkumný tým.“

„Co je Rada?“

Povzdychl jsem si. „Děje se ve městě něco zajímavého? Cokoli s magií?“

„Ach!“ Hvězdná bríza se rozzářila. „Lidé šli na místo s tou starou věcí. Pokusili se ji otevřít.“ Hvězdná bríza se zahihňala. „Objevil se bleskový muž. Byla to legrace!“

Zamračil jsem se. „Jací lidé?“

Hvězdná bríza pokrčila rameny. „Lidé.“

„Kam šli?“

„Na modré kulaté místo.“

„Je tu ve městě ještě nějaké jiné místo, kde by lidé dělali něco magického se starou věcí?“

„Ne, ne, ne.“ Hvězdná bríza mi zavířila kolem hlavy a zatočila se ve vzduchu. „Jít tam?“

Vteřinu jsem to zvažoval. Když mě Hvězdná bríza vezme na to „modré kulaté místo“, zjistím tak, jestli právě tohle hledám. Jediným rizikem bylo, že v půli cesty zapomene, kam letí, a prostě mě někde vysadí. Posledně jsem skončil v Portoriku. Jestli vás zajímá, proč s sebou na tyto výlety беру tolik věcí, tak teď už to víte.

Na druhou stranu jsem byl v časovém presu a tohle byla zatím nejlepší stopa. Kývl jsem. „Udělejme to.“

Hvězdná bríza se kolem mě hned zatočila. Na okamžik mi výhled zastřel větrný vír, potom se mým tělem rozprostřelo šimrání a zase se mi vrátil zrak. Pohlédl jsem dolů a spatřil jsem, jak se moje tělo rozplývá a mění se v mlhu a vzduch. Vzápětí už jsme byli na nebi a neuvěřitelnou rychlostí jsme letěli do tmy.

Neexistuje úžasnější pocit než být nesen vzdušným živlem. Představte si, že letíte v noci vysoko nad městem na rogalu. Teď si představte, že se pohybujete desetkrát rychleji, takže se ulice, světla a davy pod vámi rozvinují jako deka. Následně přidejte to, že nefouká žádný vítr a vy

prostě ležíte na vzduchu a sledujete, jak pod vámi sviští země. Když vás v sobě nese vzdušný živel, vanoucí vítr se vás nedotýká; je to jako plavat po nebi.

Dnes v noci jsem ale neměl moc času užít si to. Krátce jsem zahlédl obrovskou klenutou střechu s bublinou světle zelené kupole uprostřed, načež mě Hvězdná bríza proměnila zpátky a snesla mě dolů k zemi tak rychle, že jsem stál na dlažbě dřív, než jsem si vůbec uvědomil, co se děje. Stál jsem na masivním tmavém nádvoří ve stínu obrovské budovy pod nočním nebem. Naproti té budovy se táhl vysoký plot s velkou dvoukřídlou bránou, přes kterou jsem viděl pouliční osvětlení a kolemjedoucí auta. Na samotném nádvoří panovala černočerná tma a já se na okamžik cítil dezorientovaný, pak jsem ale spatřil masivní sloupky po své levici a najednou jsem přesně věděl, kde jsem.

Hvězdná bríza začala ve spirále stoupat. „Hvězdná brízo, počkej,“ pošeptal jsem jí. „Nechceš svoji brož?“

Hvězdná bríza se zastavila a nechápavě se na mě z výšky zadívala. „Brož?“

V duchu jsem si povzdychl. „Tady.“ Podal jsem jí stříbrného motýla. „To je pro tebe.“

„Och!“ řekla Hvězdná bríza uchváceně. Závan větru mi sebral motýla z ruky. Hvězdná bríza poskočila a vylétla z nádvoří vstříc nočnímu nebi. Točila se ve spirále stále výš a výš a přehazovala si brož z jednoho vánku na druhý, dokud se nerozplynula ve vzduchu.

Zůstal jsem sám. Rychle jsem se rozhlédl kolem a pustil se do práce.